

Словозахисниця

КУПИТИ

Летта живе у світі слів, вона — учениця словозахисника. Картотеки, ручки, бурякове чорнило, письмовий стіл — її особ-ливий затишок.

У постапокаліптичному Ковчегу мовлення суворо конт-ро-люється, кількість слів обмежена Списком, яким опікуються словозахисники. Здавалося, життя в Ковчегу впорядковане і єдино правильне, а рятівник людства Джон Ной — чесний і справедливий. Утім, коли вчитель Летти вирушає в експедицію на пошуки нових слів, дівчина випадково дізнається, що все не зовсім так, як її змусили повірити з раннього дитинства.

«Словозахисниця» Патриції Форд — це захоплива майстерно написана історія, сповнена політичних інтриг у неосередньовічному суспільстві, де відважні молоді люди відстоюють правду і справедливість.

Пролог

СМІТ ФІЕРФОЛ був сміттярем. Це узбережжя було його територією.

Він стежив за каністрою, що гойдалася, витанцьовуючи на хвилях, ніби з нього знущаючись. Він чекав. Він умів довго чекати. Аж ось він нарешті зміг підступити до своєї здобичі. Зайшов у воду.

Пластик, що прикривав його штани, тріпотів і хрустів від вітру. Каністра знову віддалилася. Він чекав, не відводячи від неї очей і зосередившись на своїй жертві.

І знову солону воду пронизав срібlistий відблиск металевого циліндра, виринувши з неї. Сміт простягнув руку і відчув під пальцями твердість металу. Каністра вислизнула йому з рук. Він знову її схопив. Учепився обидвома руками і притулив до тіла.

Оглянув її на березі, хоч вітер обпікав йому очі колючим піском. Зауважив там червону зірку і низку літер: Н-І-Ц-И-Н, що зовсім нічого для нього не означали. Він поклав каністру до великого конопляного мішка, додавши її до решти знайдених цього ранку скарбів.

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Список # 487

Речі одна за одною

Мова Ковчега

ЛЕТТА, учениця словозахисника, знеможено затулила руками обличчя. У неї боліло чоло, а очі були сухі й немовби запорошені. Вона вже внесла з самого ранку сотні слів, записуючи їх типовим для неї курсивом. Це був їхній найнапруженіший час року, час змін. Майстри наймали помічників, учителі набирали нових учнів, і всі готувалися до довгої зими.

Вона сягнула по нову картку і почала писати.

Пошук: Досліджувати, виявляти. Розслідування в пошуках відповідей.

На секунду вона зупинилася, відклавши ручку на край столу. Присмеркове світло відкидало на стіни тіні, посилюючи її неспокій. Вона

мусила зробити щось. Не могла просто так сидіти, очікуючи Бенджаміна, щоб той їй сказав, чому відвідини «фараона» вважалися нормальними. Вона підвелася й попрямувала до вітальні, зупинившись перед

Бенджаміновим кабінетом. Тоді завагалася. Голоси зсередини то гучнішали, то стихали, і слова, якими обмінювалися двоє чоловіків, ковзали і пурхали поміж ними. Летта обернулася до невеличкого круглого столика й дуже обережно наповнила чашки, що вже стояли на металевій таці. Дві чашки. Окріп заповнив кімнату землистим запахом лопуха, гострим, насиченим і глинистим. Вона взяла тацю і рушила до дверей. Чи варто їй заходити? Крізь щілину у тесових дверях вона могла бачити затулені важкими порт'єрами вікна, старе зелене крісло на трьох ніжках, четвертий кут якого був підпертий дерев'яним брусом. Підлога була з білого мармуру, гладенька й холодна.

Вона набрала повні груди повітря і переклала тацю на ліву руку. Тоді постукала кісточкою вказівного пальця по вибляклому візерунку на дверях.

Чашки захиталися. Вона чула, як долинає зсередини голос її майстра.

— Але ж, добродію, — звернувся він. — П'ятсот слів? Це не... не... гуманно.

Відповідь фараона не забарилася.

— Список тепер сімсот слів, — сказав він. — Забагато. Для чого зайва робота?

— Але ж... але...

Летта здригнулася від розпачу в голосі майстра.

Фараон реготнув.

— Ковчег треба менше слів, — додав він. — Слова нічого доброго. Слова приносити біду.

Летта застигла з піднятою й далі рукою, відчуючи, як разить її вуха ненависний ритм фараонової мови. Двері відчинилися, мало не вдаривши її. Летта аж підстрибнула. Загойдалася таця. Там стояв фараон, його поголена голова лисніла, немовби підсвічена з-під шкіри жовтим сяйвом. Однією рукою він забрав у неї тацю. Другу руку поклав Летті на плече.

— Немає шкоди, — сказав він, пронизуючи її своїм тернооким поглядом. — Що це?

— Чай, — відповіла Летта, серце якої шалено гупало. Пізніше вона не могла пригадати, чому заговорила, пам'ятаючи лише, як її накрило немовби хвилею дивного почуття. — Лопуховий чай, — додала вона, наче випльовуючи на нього ці слова.

Його обличчя наблизилося, аж поки вона відчула на щоці його подих.

— Чай, — мало не пошепки виправив він її. — Чай. Не лопуховий чай. Список немає слово лопух.

Не відводячи очей від її обличчя, він випустив тацю з рук, дозволивши їй загриміти на підлогу.

Брязкіт від удару прокотився луною по старому будинку. Летта відчула, як обпік її голу щиколотку окріп. Вона прикусила язика, щоб не закричати.

Фараон переступив тацю з горнятками й розлитим чаєм, немовби нічого не сталося.

Біля дверей він озирнувся.

— П'ятсот, словозахиснику. Підготувати Список.

А тоді пішов геть. Якусь мить Летта та її майстер стояли мовчки, немовби зачакловані насланим на них закляттям.

Бенджамін обернувся до неї.

— Летто, — вимовив він, і вона помітила біль у його очах, — не робити проблем. Не добре. Невдача.

— Не говоріть до мене Списком, — раптом розлютилася вона. — Ми словозахисники. Можемо розмовляти, як забажаємо.

— Можливо, — зронив Бенджамін, кинувши погляд на двері й переконуючись, що там більше нікого немає. — Але мусимо не забувати, дитино, що це наш привілей.

Летта відчувала, як її охоплює роздратування.

Вона похитала головою.

— Нам пощастило, Летто, залишитися останніми людьми на цій планеті.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ